

Arrest

nr. 61 821 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 14 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 17 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 14 februari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend,

werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat hij op 10.05.2007 een visum aanvraag op het Consulaat-generaal van België in Casablanca, Marokko. Betrokkene kan dus onmogelijk sinds 31.03.2007 ononderbroken in België verblijven, wat een noodzakelijke voorwaarde is om eventueel beroep te kunnen doen op dit criterium. Bovendien, om eventueel aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8B, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Uit het voorgelegde arbeidscontract van B.V.B.A Zienna d.d. 07.12.2009 kan niet worden afgeleid hoeveel betrokkene bruto zal verdienen. Het voorgelegde arbeidscontract voor onbepaalde tijd kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Het loon mag immers niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wed dit op het moment van de aanvraag vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>)

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die aan de hand van getuigenverklaringen en een verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands en beweert Frans te spreken en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring te hebben), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft in België en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

1.3. Op 14 februari 2011 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)”

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vordert de vrijstelling van de betaling van het rolrecht omdat de raadsman pro deo is aangesteld in huidige procedure.

2.2. De Raad merkt op dat de gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van toepassing is op verzoekschriften die ingediend worden vanaf 1 april 2011 en dus niet van toepassing is op onderhavig geval. Er is vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en

onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State “de ongedateerde ‘instructie’ van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”. In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en tevens geen correcte toepassing van de instructies zoals beloofd werd door de minister om deze verder te blijven toepassen. Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie. Dat in ieder geval de instructies niet op een correcte wijze werden toegepast; Dat immers het volgende wordt gesteld door DVZ;

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
 - Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
 - De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*
- In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.*

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielpcedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen. Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen. Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d.

19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

Immers verzoeker verblijft sinds 2007 in België dus nu meer dan 4,5 jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf. Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen. Dat immers de achterliggende reden van de datum van 18 maart 2008 was, dat de regularisatie aankondiging geen aanzuigefect zou hebben, dat dit in casu zeker niet het geval was nu verzoeker meer dan vier jaar voordien officieel kan aantonen dat hij in België was. Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is. Dat echter niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vier jaar in België is. Dat hij onmiddellijk kan beginnen werken. Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat dienst vreemdelingen heeft nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van prangende humanitaire situatie. Dat hij ondertussen in België het slachtoffer was van een verkeersongeluk waarvoor hij dient verzorgd te worden. Dat dit een bijkomend probleem is. Dat zijn aanvraag ook gebaseerd was op het criterium van prangende omstandigheden; Dat de humanitaire omstandigheid dan ook uitdrukkelijk werd gemotiveerd en aangetoond. Dat hij hiervoor minstens in aanmerking komt doch dat dit geweigerd werd en niet gemotiveerd werd, waarom dit afgewezen werd. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, dd. 17 januari 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker had uitdrukkelijk de toepassing gevraagd van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker meent nu dat de beslissing moet vernietigd worden omdat er in de motivering verwezen wordt naar de instructie, en dat de beslissing daardoor bovendien ook artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet schendt. De verwerende partij merkt op dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt, en beslist heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie omschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen, zelfs nadat zij vernietigd werd, net om de rechtszekerheid ter wille te zijn, en het vertrouwensbeginsel en gelijkheidsbeginsel te respecteren. De verwerende partij stelt vast dat de Raad van State de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris op generlei wijze beperkt heeft. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Daarom is verwerende partij van mening dat niets de Staatssecretaris destijds in weg stond om zijn discretionaire bevoegdheid in die periode op die wijze invulling te geven, door alsnog toepassing te maken van de intussen vernietigde instructie, zoals trouwens door verzoeker zelf gevraagd. In zoverre er in de beslissing verwezen wordt naar deze instructie, is er volgens verwerende partij dan ook geen sprake van een schending van de motiveringsplicht. De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker thans voor het eerst naar criterium 2. 8A van de genoemde instructie verwijst, doch dat ter staving van de aanvraag dit criterium niet werd aangehaald. In de bestreden beslissing werd er dan ook niet expliciet ingegaan op dit element. Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 10 mei 2007 nog een visum aanvroeg bij de Belgische consulaire posten in Marokko, waardoor hij op 15 december 2009 nog geen vijf jaar aanwezig kon zijn op Belgisch grondgebied en in iedere hypothese niet voldaan zou hebben aan de voorwaarden van voornoemd criterium. Verzoeker werpt verder op dat hij voldoet aan

het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Om te voldoen aan de voorwaarden van voornoemde instructie, diende verzoeker het bewijs voor te leggen dat hij sinds 31 maart 2007 in België verblijft én hier duurzaam lokaal verankerd is én 1 (of meer) werkgever(s) heeft gevonden die haar voor de toekomst wil(len) aanwerven voor een contract van 1 jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract (of verschillende deeltijdse contracten) moet minstens het wettelijk minimumloon van 1387,49 euro bruto per maand opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen die pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B. Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij een arbeidscontract voorlegde. In de bestreden beslissing werd er echter terecht gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België te verblijven en dat het arbeidscontract dat hij voorlegde, niet behoorlijk is ingevuld. Bijgevolg werd er gesteld dat verzoeker niet geregulariseerd kon worden op grond van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009, nu hij minstens niet voldoet aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden. Verzoeker slaagt er niet in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker, die niet in aanmerking komt voor de toepassing van punt 2.8 B van de instructie van 19 juli 2010, maakt dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op incorrecte of onredelijke wijze zijn genomen. In de mate dat verzoeker thans aanhaalt het slachtoffer te zijn geweest van een verkeersongeval en om die redenen onder een 'prangende humanitaire situatie' te vallen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit thans voor het eerst aanhaalt waardoor de verwerende partij bezwaarlijk rekening kon hebben gehouden met dit voorgehouden en ongestaafde element op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.(...) De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

Alle door verzoeker aangehaalde elementen werden verder ook in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd er op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden. Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid. De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze genomen werd, rekening houdende met alle elementen van het dossier. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste middel is niet gegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden, wat verzoeker ook zelf aangeeft in zijn verzoekschrift (p. 5).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het begrip 'buitengewone omstandigheden' en de wijze waarop dit geïnterpreteerd werd in de rechtspraak van de Raad van State aangezien het betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *"instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet"* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Zoals verzoeker correct aangeeft werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *"de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet"* vernietigd werd omdat ze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

3.7. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient begrepen te worden dat hij een schending opwerpt van het gezag en de kracht van gewijsde van het voormelde arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij het uiten van kritiek ten aanzien van het feit dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat hij derhalve geacht wordt buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient.

3.8. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

3.9. Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft verwerende partij niets anders gedaan dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *"Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep."* Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discre-

tionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden.

3.10. Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing, die in de aanhef expliciet verwijst naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tevens verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 laat dan ook op zich niet toe te besluiten dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of met de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur

3.11 Verzoeker verwijst in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging die zich in het administratief dossier bevindt naar *“de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.”* In een *“Typeformulier regularisatieaanvraag”* dat verzoeker voegde bij voormelde aanvraag om verblijfsmachtiging kruiste hij het volgende aan:

Werk + duurzame lokale verankering : ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- *Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.*
- *De duurzame lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen :*
 - *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 - *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
 - *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.*
- *Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”*

Andere prangende humanitaire situaties”

3.12. De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris van de toepassing van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 op zijn geval niet betwist.

3.13. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie, dient de Raad op te merken dat verzoeker noch in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging noch in het *“Typeformulier regularisatieaanvraag”* dat verzoeker hierbij voegde, uiteenzette in welke prangende humanitaire situatie hij zich bevond. Verzoeker kan dan ook moeilijk een motivering hieromtrent verwachten in de eerste bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn origineel verzoekschrift, in tegenstelling tot minstens één *“voor eensluidende verklaarde afschrift”* van zijn beroep, gewag maakt van *“een bijkomend probleem”*, namelijk het verkeersongeluk waarvan hij in België het slachtoffer was, en hieraan toevoegt *“Dat de humanitaire omstandigheid dan ook uitdrukkelijk werd gemotiveerd en aangetoond”* kan de Raad, gelet op het voormelde, verwerende partij volledig volgen wanneer ze in haar nota stelt: *“In de mate dat verzoeker thans aanhaalt het slachtoffer te zijn geweest van een verkeersongeval en om die redenen onder een ‘prangende humanitaire situatie’ te vallen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit thans voor het eerst aanhaalt waardoor de verwerende partij bezwaarlijk rekening kon hebben gehouden met dit voorgehouden en ongestaafde element op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.”*

Blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging baseerde verzoeker zich onder het kopje *“B. Argumenten ten gronde: humanitaire redenen en duurzame bindingen”* op zijn integratie en duurzame bindingen in België. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing: *“De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkene lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die aan de hand van getuigenverklaringen en een verklaring van aanmel-*

ding bij het Huis van het Nederlands en beweert Frans te spreken en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring te hebben), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft in België en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Deze beoordeling wordt door verzoeker niet betwist.

3.14. Waar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog een schending opwerpt van het gelijkheidsbeginsel, dient de Raad op te merken dat er slechts sprake kan zijn van een schending van dit beginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Met het herhalen van de omstandigheden eigen aan zijn zaak en zijn vaag betoog *“Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.”* toont verzoeker niet in concreto aan dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

3.15. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de combinatie van elementen die zijn zaak kenmerken aanleiding moest geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging maar dit toont op zich geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepaling en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

3.16. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad uit onderstaand betoog af dat verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden. Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

3.17. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd in uitvoering van de beslissing van 17 januari 2011 en gebaseerd is op artikel 7 eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet en doet geen poging om ze als dusdanig te weerleggen. De motivering van de bestreden beslissing is voldoende duidelijk, baseert zich op artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 en verwijst naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier. Het bestreden bevel werd op correcte wijze gemotiveerd. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als

zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het tweede middel is niet gegrond.”

3.18. Ook al werd de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend, ze heeft een zelfstandige juridische basis. Ze werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen. De motiveringsplicht vereist dat de tweede bestreden beslissing feitelijk motiveert waarom artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Dit kan gelezen worden in de tweede bestreden beslissing. Verzoeker betwist de juridische en feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing niet. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Dit klemt des te meer aangezien de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend werd. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, houdt dit op zich geen wijziging in van verzoekers illegale verblijfssituatie.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA